

Sygn. akt I C 3200/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5. września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Kuriata

Protokolant: Ewelina Szczepuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5. września 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powoda M. S. kwotę 2000 (dwa tysiące) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 4. grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zwraca powodowi 79,88 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki;

IV. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 124,23 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód M. S. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 6 000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2014 roku i ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległ w dniu 14 lipca 2014 roku oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, iż w dniu 14 lipca 2014 roku doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku, którego doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia klatki piersiowej i silnego urazu psychicznego. Podał, że utrzymujące się bóle głowy, karku uniemożliwiają swobodny ruch ciałem, a napięcie mięśni karku powoduje dodatkowo ból i cierpienie, co stanowi istotny dyskomfort i utrudnia wykonywanie czynności życia codziennego. Odczuwa również bóle w odcinku szyjnym kręgosłupa, które utrudniają mu wykonywanie czynności zawodowych. Podał, że decyzją z 31 października 2014 roku strona pozwana odmówiła przyznania mu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podała, że w toku postępowania likwidacyjnego ustalono, że pojazdy w powyższym zdarzeniu zderzyły się z nieznaczną siłą, co potwierdziły oględziny pojazdu oraz zakres uszkodzeń. Podała, że u powoda stwierdzono brak obiektywnych objawów obrażeń lub ich trwałych następstw, a dolegliwości na które uskarża się powód nie pozostają w żadnym związku z wypadkiem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lipca 2014 roku w B. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego kierujący pojazdem marki V. (...) uderzył w tył jadącego pojazdu marki A. (...), w wyniku czego poszkodowany został powód – M. S.. W chwili zdarzenia powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

Sprawcę powyższego wypadku i stronę pozwaną łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, obowiązująca w chwili wypadku.

bezsporne

Bezpośrednio po zdarzeniu powód nie był hospitalizowany. W godzinach wieczornych powód zaczął odczuwać silne dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa w odcinku szyjnym. Na drugi dzień po powyższym zdarzeniu powód był badany przez lekarza rodzinnego, który skierował go do lekarza specjalisty – chirurga. U powoda stwierdzono skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa. Powodowi zalecono noszenie kołnierza szyjnego przez okres 2-3 tygodni, zalecono leki przeciwbólowe.

Wykonane u powoda badanie rtg wykazało zniesienie lordozy. Powód z powodu dolegliwości bólowych głowy, karku, pleców oraz drętwienia palców, był konsultowany również przez ortopedę, który stwierdził uraz głowy, kręgosłupa w odcinku C, klatki piersiowej oraz podbrzusza i obu nadgarstków. Powodowi zalecono konsultację neurologiczną i psychologiczną. Powód został również skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne na odcinek szyjny kręgosłupa, w tym laser, magnetronic, DD.

W dniu 14 października 2014 r. powód z uwagi na nasilające się bóle głowy i karku oraz drętwienie kończyn był badany przez neurologa.

Dowód: - dokumentacja lekarska , k10-11

- wynik badania rtg z 18.07.2014 r., k. 9

- zaświadczenie lekarskie z 15.09.2014 r., k. 13

- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne, k. 14

- konsultacja neurologiczna z 14.10.2014 r., k. 15

Na skutek wypadku z dnia 14 lipca 2014 roku powód doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego, urazu klatki piersiowej, urazu podbrzusza i obu stawów nadgarstkowych.

W wyniku powyższego zdarzenia powód nie doznał trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. W przyszłości nie dojdzie do powstania nowych zmian lub schorzeń w wyniku przebytego urazu.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii – S. G., k. 53-55

- opinia uzupełniająca biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii – S. G., k.80

Powód przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 15 lipca 2014 r. do 31 lipca 2014 r.

Dowód: - zaświadczenie lekarskie, k. 7, 12

Po wypadku z dnia 14 lipca 2014 roku powód odczuwał dolegliwości bólowe głowy i kręgosłupa zwłaszcza po większym wysiłku. Bezpośrednio po wypadku nie mógł się schylać wtedy też w razie konieczności pomagał mu syn. Powód jest zatrudniony jako maszynista pociągów dalekobieżnych i w trakcie dalekich tras u powoda nasilają się dolegliwości bólowe kręgosłupa w związku z czym zażywa wówczas środki przeciwbólowe. Po powyższym zdarzeniu powód

odczuwa lęk i obawy przed jazdą samochodem. Po zdarzeniu zaprzestał również jazdy na rowerze z uwagi na powyższe dolegliwości.

Dowód: - przesłuchanie powoda, k. 40

Powód zgłosił powyższą szkodę i pismem z dnia 28 października 2014 roku wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 15000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Strona pozwana pismem z dnia 3 grudnia 2014 roku poinformowała powoda, iż z uwagi na znikome rozmiary uszkodzeń pojazdu i charakter zgłoszonych obrażeń nie można stwierdzić, że w zdarzeniu z dnia 14 lipca 2014 roku doszło do rozstroju zdrowia i uszkodzenia ciała poszkodowanego i tym samym nie znajduje podstaw do wypłaty odszkodowania.

Dowód: - pismo z 28.10.2014 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 16-19

- pismo z 10.11.2014 r., k. 20

- pismo z 05.12.2014 r., k. 21

Sąd zważył:

Powództwo jest zasadne jedynie w części.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W wypadkach przewidzianych w artykule powyższym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (art. 445 § 1 kc).

Celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej - krzywdy. Krzywdą określa się cierpienia fizyczne i psychiczne. Do cierpień fizycznych zalicza się przede wszystkim ból i podobne do niego dolegliwości. Cierpieniem psychicznym będą ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia.

Celem zadośćuczynienia pieniężnego jest złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych – dlatego zadośćuczynienie obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości, zaś w orzecznictwie przyjęto, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (wyrok SN z dnia 18 maja 2004 r., IV CK 357/03, LEX nr 584206).

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową, zasadą jest indywidualizacja okoliczności określających rozmiar krzywdy, przy uwzględnieniu konkretnego przypadku, w którym doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Wysokość zadośćuczynienia musi mieć charakter kompensacyjny, a więc przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że strona pozwana odpowiada za szkodę, której doznał powód w następstwie wypadku z dnia 14 lipca 2014 roku. Bezspornym jest również, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, strona pozwana odmówiła powodowi wypłaty tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę.

Nie sposób jednak zgodzić się ze stanowiskiem strony pozwanej, zgodnie z którym, u powoda brak objawów obrażeń lub ich trwałych następstw, a wszelkie dolegliwości na które uskarża się powód nie pozostają w żadnym związku z wypadkiem.

Zdaniem Sądu, treść zebranych w sprawie dowodów, a przede wszystkim opinii biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii uzasadnia przyjęcie, że między powyższym zdarzeniem a szkodą, której doznał powód, zachodzi normalny związek przyczynowy.

Rodzaj i rozmiar obrażeń, doznanych przez powoda w wyniku zdarzenia z 14 lipca 2014 roku oraz skutki urazu na zdrowiu powoda, Sąd ustalił w szczególności w oparciu o dowody z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii S. G. (2), dokumentację medyczną oraz zeznania powoda. W ocenie Sądu, opinia wydana przez biegłego sądowego z zakresu ortopedii w przedmiotowej sprawie jest logiczna, przekonująca i nie nasuwa wątpliwości.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności doznane przez powoda urazy Sąd uznał, że żądanie powoda w zakresie zadośćuczynienia w kwocie 6 000 za zbyt wygórowane i niewspółmierne do doznanej przez niego krzywdy. Zatem w ocenie Sądu, żądanie powoda ponad kwotę 2000 zł, nie zasługiwało na uwzględnienie. Wskazać przy tym należy, iż jak wynika z treści opinii biegłego sporządzonej w przedmiotowej sprawie, w wyniku powyższego wypadku u powoda doszło do niewielkiego naciągnięcia tkanek przykręgosłupowych i mogło to powodować niewielkie bóle z ograniczeniem ruchomości. Obecnie u powoda nie stwierdzono żadnych zmian i zaburzeń ruchomości kręgosłupa szyjnego, nie stwierdzono objawów korzeniowych. Leczenie powoda trwało łącznie dwa miesiące i nie stwierdzono zaburzeń funkcji kręgosłupa szyjnego powyżej sześciu miesięcy, co jest warunkiem orzeczenia długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

W związku z obrażeniami ciała, jakich doznał powód w powyższym wypadku musiał poddać się leczeniu, rehabilitacji, odczuwał cierpienia fizyczne, a nadto musiał zmienić dotychczasowy tryb życia, ograniczyć aktywność życiową, co niewątpliwie stanowi krzywdę wymagającą kompensaty w postaci zadośćuczynienia.

Zdaniem Sądu, kwota 2000 zł wraz z odsetkami ustawowymi, zasądzona na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia, będzie dla niego odpowiednią kompensatą za doznaną krzywdę, zwłaszcza, zważywszy na to, że wskutek powyższego wypadku powód doznał obrażeń ciała, nosił kołnierz ortopedyczny, odczuwał bóle i lęk przed jazdą samochodem, co niewątpliwie stanowiło istotny dyskomfort i znacznie utrudniało mu normalne funkcjonowanie i wykonywanie czynności życia codziennego, jak i pracę zawodową. Sąd uznał, że powyższa kwota stanowi należyłą kompensatę za krzywdę doznaną przez powoda, przedstawia dla niego ekonomicznie odczuwalną wartość i nie jest nadmierna, lecz utrzymana w rozsądnych granicach.

Odsetki od kwoty 2000 zł zasądzono – zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 4 grudnia 2014 roku, bowiem bezspornym było, że powód zgłosił szkodę stronie pozwanej, która w piśmie z dnia 3 grudnia 2014 roku poinformowała powoda o odmowie wypłaty zadośćuczynienia.

Żądanie powoda w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 14 lipca 2016 roku jest niezasadne w kontekście opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Z opinii biegłego wynika, że leczenie powoda zostało zakończone, nie stwierdzono zaburzeń funkcji ruchowej lub podporowej kręgosłupa szyjnego, a w przyszłości nie dojdzie do powstania nowych zmian lub schorzeń w wyniku przebytego urazu. W razie natomiast ujawnienia się nowej krzywdy i szkody majątkowej będących skutkiem wypadku, powodowi będzie służyć roszczenie z tego tytułu na podstawie obowiązujących przepisów, bez względu na kwestię ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 kpc przyjmując, że żądanie powoda zostało uwzględnione w 33%. Powód poniósł koszty procesu w kwocie 1837,12 zł, w tym opłata od pozwu - 300 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego - 540,54 zł, opłata od pełnomocnictwa - 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł - stosownie do § 2 ust. 1 i § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Koszty poniesione przez stronę pozwaną wynoszą 1217 zł, w tym opłata od pełnomocnictwa - 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego - 1200 zł - stosownie do §2 ust.1 i 2, § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Wobec tego po odjęciu kwoty należnej powodowi należało zasądzić na rzecz strony pozwanej kwotę 124,23 zł.

Sąd zwrócił powodowi kwotę 79,88 zł stanowiącą niewykorzystaną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego (punkt III sentencji).